

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

DE || LIBERTATE || CHRISTIANA ||

Lensaeus, Johannes

Antverpiae, 1590

Capvt I. Quandam seruitutem & captiuitatem esse sub regno corruptionis
& mortis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46059](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46059)

D E
C H R I S T I A N A
L I B E R T A T E
L I B E R T E R T I V S .

P R O O E M I V M .

Q U O D accidit iis qui longa posteritate serie, à progenitoribus suis seruitutis iugum trahunt, vt cum suæ conditionis pondere grauitè premantur, faciliùs tamen eam molestiam sentiant, pressique & afflicti gemant, quàm cum eà conditione viuât, reddere sibi possint rationem; id ipsum euênit hominum generi, vt quamuis grauem molestiam que sibi experiretur esse vitæ sortem, tamen sub eius falce lamentari & queri posset, veram autem sui status rationem perspectam nõ haberet. Non enim intelligebat seruitutis se iugum à primis suis progenitoribus trahere: vnde fieret vt propriæ corruptionis improbo duroque dominio succumbere cogeretur.

C A P V T I .

Quandam seruitutem & captiuitatem esse sub regno corruptionis & mortis.

N A M cum vtraque sui parte homo venerit in seruitutem, nec possit liberum habere corpus, animo cui gubernacula competebant, indignissimæ seruituti mâcipato: tertia quoque seruitus agnoscenda est corruptionis & mortis. De qua in epistola ad Romanos loquitur Apostolus, cum ait: Vanitati creatura subiecta est non volens, sed propter eum qui subiecit eam in spe. Quia & ipsa crea-

Rom. 8.

tura liberabitur à seruitute corruptionis, in libertatem glorię filiorum Dei. Quid autem est, Vanitati subiecta est; nisi, corruptibilis facta est, sui corruptione sensim euanesens, nihiloque propinquans? Hęc est vanitas de qua scriptum est in Psalmis, Homo vanitati similis factus est, dies eius sicut vmbra prætereunt. Quam & Poëta fugiendi verbo eleganter expressit cùm ait:

*Optima quæque dies miseris mortalibus aui
Prima fugit, subeunt morbi, tristisq; senectus,
Et labor & dura rapit inclementia mortis.*

De eo Virgilij
carmine vide
Senecam episto-
la 109.

Quod ipsum non ignobilis alius versificator paulo explicatius reliquit, illam etiam notans in hominum genere carnis infirmitatem, mentis infirmitati congruentem: qua fit vt ab ipsis quoque vincatur pecoribus, quorum pulli quamuis sint paruuli, tamen etiam minutissimi & currunt & matres agnoscunt, nec sugendis vberibus cura & ope admouentur aliena, sed ea ipsi in maternis corporibus loco abdito posita mirabili facilitate nouerunt: cùm homini nato tanquam si feruilibus vinculis constrictus teneretur, nec ad incessum pedes idonei, nec manus saltem ad scalpèdum habiles sint: & nisi ope nutrientis admotis labris papillæ vberis ingerantur, nec vbi sit sentiat, & iuxta se iacentibus mammis magis possit esuriens flere quàm fugere. Ab his igitur miseræ captiuitatis & vanitatis initiis, labentem hominis vitam, sui que ad interitum properantem, ille Poëta his descripsit versibus:

Ouidius.

*Editus in lucem iacuit sine viribus infans,
Mox quadrupes rituq; tulit sua membra ferarum,
Paulatimq; tremens, & nondum poplite firmo
Constitit, adiutis aliquo conamine neruis:
Inde valens veloxq; fuit, spatiumq; iuuentæ
Transit, & emeritis medijs quoque temporis annis
Labitur occidua per iter decline senectæ,
Subruit hæc aui demoliturq; prioris
Robora. —*

Lib. 25. Met.

Hęc

Hæc igitur humanæ post peccatum vitæ conditio: hic

Psal. 102.

status aded instabilis, vt pulueri, vt rori matutino, vt
flori iam nascenti moxque marcescenti, vt vmbrae fu-
moque vanitas eius meritò comparetur. Cuius confi-

Iacobi 4.

deratione vanitatis beatus Iacobus reprehēdebat eos,
qui suæ seruitutis & captiuitatis obliui, tanquam liberi
ac securi, superba exultatione dicebant: Hodie aut
crastino die ibimus in illam ciuitatem, & agemus il-
lic quidem annū, & mercabimur, & lucrum faciemus.

Vide August.

psal. 143.

Qui ignoratis, inquit, quid erit in crastino. quæ est
enim vita vestra? vapor est ad modicum apparens, ac
deinceps exterminabitur. Cùm enim sub iusto Iudice
Deo, mortis rei simus, ac quasi vinculis insolubilibus
constricti, mortalitatis carcere teneamur: nō est in ar-
bitrio nostro sita vitæ longitudo, sed ab illius supremi
Iudicis nutu tota dependet. vsque aded vt nec de ipsa
mortis immaturitate iusta sit ratio conquerendi, cùm

Lib. 2. de vo-

cat. gent. c. 21.

semel (vt ait D. Prosper) in naturam nostram per pec-
catum ingressa mortalitas, obnoxium sibi omnem vi-
tæ nostræ fecerit diem. Iam mihi considera necessitates
corporis, appetentiam cibi, digestionum putorem, po-
steritatis reparandæ verecundiam: vt feritur soboles,
vt editur, vt nutritur: & vide in his quanta vanitas ha-
beatur, quantaque corruptio, cui creatura animæ nobi-
lis tamen non volens subiecta est. Mortalitas enim &

In Psal. 63.

corruptibilitas carnis, inquit Augustinus, compedes
sunt quibus ligati sumus. Et vis nosse istarum compe-
dum grauitatem? Hanc per Salomonem deplorabat

Lib. Sapient.

cap. 9.

Sapientia his verbis: Corpus quod corrumpitur, ag-
grauat animam, & deprimit terrena inhabitatio sen-
sum multa cogitantem. Declarare hoc ipsum & genti-
lium philosophia volebat, cùm corpus hoc, animæ car-
cerem esse diceret: & eum quidem cæcum ac tenebri-
colum, in quo miserabiliter, contraque præstantiâ ori-
ginis suæ, premeretur. Id quod idem ille Poëta secutus:

Ignem

*Ignis est, inquit, ollis vigor & celestis origo
Semini- bus, quantum non noxia corpora tardant,
Terreniq; hebetant artus moribundaq; membra.*

*Virg. lib. 6.
Æneid.*

Eodēque nonnulli retulerūt quod est in Psalmis, Educ de carcere animam meam; non quia carcer est quod fecit Deus, sed quia pœnale est atque mortale. Corruptela enim carnis & pressuræ atque angustię, carcer nobis sunt. Ad hanc igitur vanitatis corruptionisq; seruitutem pertinet iugum graue (de quo Ecclesiasticus) super filios Adam, à die exitus de ventre matris eorum, vsque in diem sepulturæ in matrem omnium. Corpus enim, vt Apostolus ait, mortuum est propter peccatū: id est, moriendi necessitate constrictum mortique destinatum. ad quā variis doloribus ærumnisq; trahentibus, ac innumeris prope morborum vrgentibus flagris, ab aliis quidem celerius, ab aliis tardiùs, sed tamen ab omnibus inuitabiliter peruenitur. Propter ipsum quoque hominem, & reliqua creatura vanitati seruire cœpit. Posteaquam enim mortale corpus adeptus est, & corruptionibus obnoxium, terra quoq; maledicto subiecta est, spinas proferens ac tribulos. quin nec ipsum cælum hanc seruitutem effugit, cum scriptum sit: A principio Domine terram fundasti, & opera manuum tuarum sunt cæli. Ipsi peribunt, tu vero permanes. Et alibi rursus: Aspici- te in cælum sursum, atque in terrā deorsum: quoniā cælū sicut fumus euanesce- rit, & terra ceu vestimentum vetustate consumetur. Habitatores verò illius, quemadmodum vtraq; illa peribunt. Propter te, inquit Ambrosius, mundus ipse seruitutē tolerat corruptionis. Sol occasum suum recognoscit, luna defectum, errorem stellarum lumina, dum totius corporis nostri exspectatur redemptio. Vana igitur sunt omnia que mundi sunt, ecq; subiecta seruituti, quòd fluxa & caduca statum suum tenere non possunt. Quònam autem modo ad ipsos quoque Angelos

*Vide Aug. ep.
Psalm. 142.*

Eccle. 40.

Rom. 8.

*Chrysost. in
3. ad Rom.*

Psalm. 101.

Isaie 24.

*Lib. 1. de Iacob & vita
beata, cap. 6.*

Angelos

Origen lib. 7.
in Epistol. ad
Romanos.
Ambros lib.
apistol. episto-
las 21. & 22.

Angelos sanctos, quorum ministeria salutis deseruiunt electorum, Origenes atque eum secutus Ambrosius hanc vanitatis seruitutem pertinere docuerint, eorum in literis videre licebit. Cæterum quãto maior erat nobilitas eius naturæ, quæ ratione prædita est, tanto profectò grauius in sui corruptione pondus seruitutis admisit. Quippe creata ad immortalem beatamque vitam, nõ sine summo metu, angore & consternatione, idum duræ mortis exspectat. Cuius nisi quoddã esset in homines imperiũ, ac nisi sub ea homines acerbam propterea seruitutem paterentur, non sic loqueretur Apostolus vt diceret, Regnauit mors ab Adam vsque ad Moysen, etiam in eos qui non peccauerunt in similitudinẽ præuaricationis Adæ. Nam his quidem verbis quid aliud quàm mortem introduxit, tyrannico velut dominatu sæuientem in quoslibet, & æquo (vt ille ait) pede pulsantem Regum turres pauperum que tabernas? Non enim parcat illa cuiquam, sed omnes in puluerem cineremque resoluit. Omnibus, ait quidam, obscuras inijcit illa manus. Et rursum:

Quidius.

Ad Liniã de
morte Drusi.

*Tendimus huc omnes; metam properamus ad vnã;
Omnia sub leges mors vocat atra suas.*

Boëtius lib. 2.
de consõl. phi-
losoph. met. 7.

Et alius, Mors spernit altam gloriam. Inuoluit humile pariter ac celsum caput, Æquatque summis infimat atque armata in omnes aculeis peccati ad æternã damnationem trãsmittit. Huius triste iugum suos in humeros admisit homo, quando filius Belial esse cœpit: id est, per superbiam imitator eius qui dicitur Belial, siue absq. iugo, quòd de collo suo Dei abiecerit seruitutẽ.

CAPVT II.

*In hac corruptionis seruitute, peccato inobedientiæ
pœnam congruentem retributam esse.*

QVIA enim Dei contemptum imperium est, qui hominẽ creauerat, qui sua illum ornauerat imagine, eoque ipso cæteris animantibus præposuerat, qui

Paradisi